

WSOY

BOOKTOK-SENSAATIO

ENSIMMÄINEN VIIMEINEN PÄIVÄ

New York Times Bestseller

ADAM SILVERA

Suomentanut Outi Järvinen

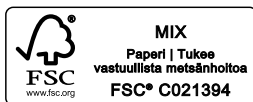
ADAM SILVERA

ENSIMMÄINEN
VIIMEINEN
PÄIVÄ

SUOMENTANUT
OUTI JÄRVINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos: *The First to Die at the End*
Copyright © 2022 by Adam Silvera. All Rights Reserved.

Published by agreement with Writers House, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Outi Järvinen ja WSOY, 2024
Lainauksen T.S. Eliotin runosta sivulla 76 suomentanut Kai Mäkinen.

ISBN 978-951-0-50079-8
Painettu EU:ssa

*Omistettu niille,
jotka ovat olleet kanssani alusta saakka.*

*Tuhannet kiitokset Nicola ja David Yoonille,
suosikkinaapureilleni, joilla on suuri sydän.
He näyttävät minulle kerta toisensa jälkeen,
millaista rakkaus todella on.*

OSA YKSI

Kuolinhetken aatto

Kaikki tahtovat tietää, miten pystymme ennustamaan kuoleman. Mutta kertokaahan, pyydättekö lentäjää selittämään aerodynamiikan lait ennen kuin suostutte nousemaan koneeseen? Vai matkustatteko vain kyselemättä määränpäähänne? Kannattaa lakata vaivaamasta tällä päätään ja keskittyä sen sijaan elämään mahdollisimman täyttää elämää. Määränpääänne saattaa olla lähempänä kuin luulettekaan.

– Joaquin Rosa, Kuolinhetken luoja

30. kesäkuuta 2010

ORION PAGAN

klo 22.10

Kuolinhetki saattaa soittaa keskiyöllä, eikä olis eka kerta, kun mulle ennustetaan ennen aikaista kuolemaa.

Viimeiset vuodet mä oon kitkutellut päivästä toiseen vaikean sydänvian kanssa ja pelännyt, että kaadun suorilta jaloilta, jos elän liikaa. Nyt järjestö nimeltä Kuolinhetki on ilmestynyt tyhjästä ja väittää pystyvänsä ennustamaan kuoleman, eikä pelkästään vähän sinne päin vaan päivän tarkkuudella. Se vois olla lähtötilanne jossain mun novellissa. Eihän tosielämässä sellaista tapahdu. Mutta koko jutusta tuli totta sillä hetkellä, kun Yhdysvaltain presidentti järjesti lehdistötilaisuuden, esitteli Kuolinhetken luoja ja vahvisti, että nää tyytit todella pystyy ennustamaan kohtalon.

Samana iltana mä rekisteröidyin Kuolinhetkeen.

Nyt vaan toivon, etten ole se joka saa avajaisyönä ensimmäisen puhelun.

Tai jos mun puhelin soi, niin sittenpäähän tiedän että tää oli nyt tässä.

Siihen saakka aion elää täysillä.

Loppuelämäni mä aloitan melko uniikissa tapahtumassa: tänä yönä on Kuolinhetken ensi-ilta.

Suuria avajaistapahtumia on joka puolella maata. Kuolinhetki kai haluaa vähän kohentaa tunnelmaa ja herättää innostusta, koska tänä yönä se kaataa kaikki perinteiset käsitykset elämästä ja kuolemasta. Avajaiset on jo täydessä vauhdissa ainakin Santa Monica Pierillä Kaliforniassa ja Millennium Parkissa Chicagossa, Yhdysvaltain ilmavoimamuseolla Ohiossa ja Sixth Streetillä Austinissa. Mä oon tietty parhaassa paikassa – New Yorkin sydämessä Times Squarella. Jossa muuten on myös Kuolinhetken päämaja. Rakastan tätä kaupunkia, ja silti mä en ole kertaakaan käynyt Times Squarella uudenvuoden aattona – silloin on ihan liian kylmä. Nyt on kuitenkin lämmin kesäyö, joten täällä sitä ollaan seuraamassa historiallista tapahtumaa.

Sekopäistä, miten paljon rahaa Kuolinhetki on pannut palamaan ympäri maata. Jo pelkästään Times Squarella. Valtavat valotaulut mainostaa yleensä miljoonaa eri asiaa, ihan kaikkea limubrandeistä tv-sarjoihin ja nettisaitteihin, mutta ei tänään. Joka ikisellä ruudulla näkyy musta digitaalinen tiimalasi hohtavan valkosella taustalla. Hiekka on valunut jo melkein tyhjiin, mikä merkitsee lähestyvää keskiyötä ja ensimmäisiä viimepuheluita. Tää tuntuu jotenkin silti vielä isommalta jutulta. Melkein kuin Kuolinhetken kauppatavaraa olis itse aika. Ja mainokset kai menee perille, sillä infotiskien eteen on jo kertynyt jonoa, niin kuin uusin iPhone olis alennusmyynnissä. Kaikki haluaa jutella Kuolinhetken edustajien kanssa.

”Kuvittele, jos oisit töissä Kuolinhetkessä”, mä sanon.

Mun paras ystävä Dalma irrottaa hetkeks katseensa puhelimesta. ”En pystyis.”

”Niinpä. Joka puhelu tavallaan pelastaa jonkun hengen, ja samaan aikaan ei oikeesti. Kaikki joille ne aamulla soittaa on iltaan mennessä kuolleet. Miten ne pystyy nukkumaan sen jälkeen?”

”Mä tiedän, että sulla pyörii kuolema päässä koko ajan, mut älä oikeesti.”

”Teknisesti mulla kyl pyörii kuolema sydämessä.”

”Voi helvetti, lopeta jo. Mä aion mennä Kuolinhetkeen töihin pelkästään siksi, et saan soittaa sulle.”

”Ethän sä pärjäis ilman mua.”

Jätän sanomatta, että jossain vaiheessa sen on pakko pärjätä. Kukaan ei usko, että mulla on enää tuplat elämää edessä, siis että mä eläisin vielä toiset kahdeksantoista vuotta. Edes Dalma ei usko, vaikka se ei ikinä myöntäiskään sitä, puhuu vaan aina kaikesta mitä me tullaan muka tekemään yhdessä vuosien mittaan. Se muun muassa näkee mut kirjottamassa omistuskirjotuksia esikoiskirjaani sitten, kun päätän ryhdistäytyä ja etsiä kustantajan mun novelleille. Tai romaanille, jonka mä kirjoittaisin todella mielelläni jos voisin olla varma, että mulla on tarpeeksi aikaa. Dalma kuvittelee, että mä oon paikalla, kun se valloittaa tech-skenen. Ja että me arvostellaan yhdessä toistemme deittejä, mikä on kyllä melko överiiä, sillä kumpikaan meistä ei ikinä uskalla mennä juttelemaan yhdellekään söpölle ja/tai kiinnostavalle pojalle. Jos mun sydän ei olis näin paska, me voitais kokee se kaikki. Ja enemmänkin.

Mut mulla on vaan tää hetki. Tulevaisuutta ei ehkä ole ollenkaan, mut mä voin elää nyt.

On aika vaikeeta saada kuolema pois päästä pyörimästä – juu, nyt tarkoitan tosiaan päätä – kun joku päälle nelikympinen tyyppi kantaa meidän ohi kyltin, jossa lukee: *Kuolinhetki on maailmanloppu*. Selvä, ymmärrän kyllä, että tyyppi ei tykkää tästä kuviosta, mutta miten se voi väittää, että Kuolinhetkellä olis maailmanloppun mahti? Se on aika paljon oletettu. Eikä toi tyyppi ei ole ainoa. Kuolinhetki julkistettiin tän kuun alussa, ja siitä saakka tuomiopäivän saarnaajat on jauhaneet kiehuvista valtameristä ja rusentavista myrskyistä ja murenevasta maaperästä ja palavista kaupungeista. Dystopiat ja apokalyptiset romaanit on nyt pinnalla, mutta ihmisten pitäis kyllä vähän hengitellä ja rauhoittua.

Kuolemanpelossa eläminen ei ole mitään hyvää elämää, ja silti tuhannet ja tuhannet ihmiset on kauhusta kankeina joka hetki.

Melkein kuin tää tosiaan olis maailmanlopun alku.

Viime päivinä on raportoitu järjettömiä määriä myymälä-murtoja, kun epätoivoiset ihmiset on käyneet rohuamassa säilykkeitä, vessapaperia ja litratolkulla vettä. Tappoja on myös tapahtunut enemmän kuin koskaan, maailmanloppu nimittäin katkaisee kivasti elinkautisen vankilatuomion. Mut pahimmalta tuntuu se, että itsemurha-aalto on pyyhkässyt ihmiskunnan yli, koska kaikki ei kestä ajatusta täysin tuntemattomasta tulevaisuudesta.

Olin ihan raivona, kun kuulin siitä.

Jos Kuolinhetki saa tietää kaiken etukäteen, miksei se estä murhia ja itsemurhia? Ilmeisesti kristallipallo ei kuitenkaan paljasta tarpeeksi. Ainakin ne väittää, että ne ei näe kuolinsyytä vaan pelkän viimepäivän. Ja kun jonkun nimi nousee esiin Kuolinhetken salaperäisissä ennustuksissa, sen onnettoman kohtalo on kiveen kirjoitettu – ja pian myös hautakiveen.

Kuolinhetki ei siis ole kaikkitietävä, mutta mun huolia se pystyy ratkaisevasti helpottamaan. Jos en saa viimepuhelua, uskallan elää tavallista rohkeemmin. Mun ei tarvi miettiä, pohtia ja epäröidä joka hemmetin asiaa, joka saattaa rasittaa mun sydäntä ja pysäyttää sen lopullisesti. Eikä kenenkään läheisen kuolema tule enää odottamatta. Mä olin yhdeksänvuotias, kun vanhemmat lähti kaupungille ihan tavalliseen kokoukseen eikä koskaan enää palannu, koska lentokone syöksyi päin World Trade Centerin eteläistä tornia. Silloin Kuolinhetkeä ei tietysti ollut olemassakaan, mutta jossain vaiheessa mun vanhemmat on silti ihan varmasti tienneet kuolevansa. Ja se ajatus piinaa mua.

Karistan sen pois mielestä.

Kuolinhetken ansiosta mulla on tän jälkeen mahdollisuus hyvästeihin.

Niin, myös omiini.

Tiedän, ettei aikaa ole loputtomasti. Tunnen sen mun sydämessä.

Sen takia mun täytyy kokea mahdollisimman monta asiaa ekaa kertaa – ja ehkä myös viimeistä kertaa – kun vielä voin.

VALENTINO PRINCE

klo 22.22

Kuolinhetki ei voi soittaa mulle, koska en ole rekisteröitynyt palveluun. Eikä se muutenkaan soittaisi, koska elämäni on vasta alussa.

Tuntuu, että tänään olen syntynyt uudelleen.

Ja se on kohtuullista, jos on ekan kerran sattunut syntymään Arizonan takapajulassa nimeltä Phoenix. Tänään alkaa uusi elämä, ja kaiken lisäksi se alkaa New Yorkissa. Muutin siis Aurinkolaaksosta Isoon Omenaan. Olen unelmoinut tästä kaupungista kauan, ja kun lopulta lentokentällä tulostin boarding passin jossa luki PHX -> LGA, romahdin totaalisesti ja itkin. Pelkkä menolippu nimittäin merkitsee sitä, että mun ei enää ikinä tarvitse kohdata vanhempiani. Ja että saan rakentaa uuden kodin kahdestaan kaksossiskoni kanssa.

Ei olisi kyllä kannattanut varata ikkunapaikkaa. Yritin parhaani mukaan pysyä kasassa, kun kone syöksyi pitkin kiitorataa ja ampaisi taivaalle. Onnistuin tosi huonosti. Kun rakennukset ja kadut ja vuoret kutistuivat silmien edessä, nousin ylös pilviin ja itkin taas. Viressä istuva tyyppi paheksui mua todella, ja kaipasin entistä enemmän siskoani, jonka alun perin piti istua siinä. Scarlettille tuli viime hetkellä pakottava työkeikka, mutta onneksi se tulee yölennolla perässä ja me tavataan aamulla meidän uudessa asunnossa.

Kun New York viiden tunnin kuluttua alkoi hämmöttää, tuntui että kaikki oli niin kuin pitää, vaikka en ole koskaan aikaisemmin astunut jalallakaan näiden pilvenpiirtäjien ja puistojen keskelle. Lentokone laskeutui, ja rahtasin matkalaukut taksijonoon. Kaikkia muita jonottajia otti selvästi päähän, mutta mä odotin innoissani ajelua sellaisella keltaisella taksilla, joita näkee tv:ssä ja lehtien mainoskuviissa. Taksikuski tajusi heti, että olen täällä ensimmäistä kertaa, koska meinasin pudottaa silmäni kun katselin ulos kaduille. Ja kun lopulta nousin kyydistä jalkakäytävälle, tuntui kuin olisin ollut leffatähti. Salamoiden olisi pitänyt välähdellä, mutta sen aika tulee myöhemmin.

Tänään, tästä hetkestä lähtien, saan sanoa olevani newyorkilainen.

Tai ehkä kannattaa odottaa, kunnes vuokraisäntä todella ojentaa mulle avaimen ja voin olla varma, ettei mua huijattu kun vuokrasin kämpän netistä. Odotellessani katselen uutta kortteliani Upper East Sidella. Heti oven vieressä on pizzeria, josta leijuu kutsuva valkosipulin tuoksu. Kadulta kuuluu autojen jatkuvaa tööttäilyä, ja joku isoisäni ikäinen mies karjuu puhelimeen, jotta ääni kuuluisi läheisestä baarista jumputtavan musiikin yli.

Tämä on aika äänekäs kaupunki. Ihan mahtavaa.

Tuleekohan mulle koskaan ikävä vanhojen kotikulmien hiljaisuutta?

Takanani avautuu ovi, ja ulos kurkistaa mies, jolla on valkoinen hihatton paita, korissortsit ja tohvelit, paksut viikset ja harveneva musta tukka. Se ei katso mua kovin ystävällisesti.

”No, ootsä tulossa vai et?” se sanoo.

”Hei, mä oon Valentino. Uus vuokralainen.”

Mies osoittaa matkalaukkuja. ”Arvasin.”

”Mä odottelen mun vuokraisäntää.”

Se nyökkää mutta ei häivy. Niin kuin odottaisi mua sisälle.

”Ootko sä Frankie?”

Se nyökkää taas.

”Mukava tavata”, sanon.

Frankie kättelee mua vastahakoisesti. ”Aiotko tulla sisään vai mitä?”

Mua on varoitettu siitä, että kaikki newyorkilaiset eivät ole mukavia, mutta ehkä Frankie on vaan väsynyt. Nyt on kuitenkin aika myöhä. Otan matkalaukut ja astun sisään. Yö on lämmin, mutta sisällä tajuan miksi Frankie on pukeutunut niin kuin olisi hakemassa aamun lehteä Arizonassa. Tuntuu kuin kävelisin suoraan naapurin pizzauuniin, niin kuuma täällä on. Käytävä on kapea, eivätkä sinapinkeltaiset seinät hivele silmää, mutta joku on kai tykännyt tästäkin väristä. Toisella seinällä on teräksisiä postilaatikoita ja niiden alla paketteja odottamassa noutajaansa sekä roskia josta pursuaa mainoslehtisiä, muun muassa Kuolinhetken flyereita. Ilmeisesti tämän talon asukkaat eivät ole joukolla rekisteröityneet Kuolinhetkeen. Mä jätin sen tekemättä, koska vanhempani ovat skeptikkoja, mutta toisaalta juuri se vainoharhaisuus on yksi niistä asioista, joista haluan eroon.

Frankie pysähtyy portaissa jo ennen tokaa kerrosta. ”Missä se toinen on?”

”Siis anteeks?”

”Sun kaksonen.”

”Ai. Se on täällä heti aamusta.”

Frankie jatkaa matkaa. ”Pitäkää huolta, että isot laatikot häipyvät nopsaa tahtia tosta käytävältä. Mun selkä ei tykännyt teidän kamojen raahaamisesta.”

”Voi ei, sori.” Lähetin osan tavaroista edeltä, muun muassa ilmapatjan, peitot, pyyhkeet, kattilat ja pannut. Tai ehkä Frankien selkävaivat johtuvat niistä viidestä laatikosta, joissa oli vaatteita ja kenkiä ja asusteita. Kaikki laatikot ovat täsmälleen yhtä tärkeitä, koska mun

pitää sekä näyttää hyvältä että nukkua edes kohtalaisesti kunnes varsinainen patja tulee perille noin tiistaina. ”Onko hissi rikki?”

”On ollu siitä saakka kun mun fajia hoiteli näitä hommia”, Frankie vastaa.

Ymmärrän. En ole varma, miten laillista on mainostaa hissillistä rakennusta, jos hissi on pelkkä koriste, mutta minkäs mahtaa. Olen viettänyt puolet elämästäni kotitalon kellarissa vääntämässä rautaa, joten olen valmis. Raahaan matkalaukkuja, joista kumpikin painaa kaksikymmentä kiloa, tiedän sen koska ne punnittiin lentokentällä. Frankie ei tarjoudu auttamaan, eikä se mitään. Kolmannessa kerroksessa muistan, että uusi asunto on kuudennessa. Alaselkä hikoaa, eikä treeneissä takuulla tarvitse enää ikinä tehdä jalkoja. Perillä puuskutan täysillä, mutta – tai oikeastaan ei mitään muttia. Tämä kuuluu prosessiin, jossa musta tulee osa tätä kaupunkia. Mikään ei tunnu enempiä New Yorkilta kuin hissitön kuudennen kerroksen kämppä Upper East Sidella.

Astun asuntoon 6G ilman sen suurempia seremonioita. Mua ei toivoteta tervetulleeksi eikä onnitella ensimmäisestä omasta kodista. Frankie vain avaa oven, joten mä jätän matkalaukut käytävään ja astun sisään. Kylppäri on heti vasemmalla. Siellä tulen viettämään rutkasti aikaa erilaisissa kasvojenhoitorutiineissa, mutta silti olen kiinnostuneempi tiloista, joissa vietän muun ajan. Lautalattia narah-
taa jalkojen alla, kun astun peremmälle. Edeltä lähettämäni laatikot on kasattuna seinää vasten vasemmalla, siinä mihin ajattelin laittaa sänkyäni. Ikkunoita on kaksi, ja niistä näkyy kadulle. Lisäksi keittiön pesualtaan yläpuolella on kolmas pikkuruinen luukku, josta on näkymä suoraan naapuriasuntoon. Ei se mitään. Ostan ensimmäiseksi verhot.

Mutta suurempi ongelma on se, että asunto on tosi pieni. Me pannaan Scarletin kanssa likoon vanhempien säästämät opiskelurahat, jotta voidaan tavoitella unelmiamme – mallin ja valokuvaajan

uraa – ja varojen pitää riittää mahdollisimman pitkälle. Siksi juuri tämä asunto.

”Kuvissa tää näytti kyllä isommalta”, sanon.

”Mä otin ne kuvat”, Frankie vastaa.

”Ja ne oli tosi nättejä. Mutta ootko sä varma, että ne oli otettu tästä asunnosta? Me luultiin että tilaa ois vähän enemmän.”

Frankie tuijottaa mua. ”Kyllä tätä ois saanu käydä katsomassa.”

”Mutta mä en ole täältä. Tulin just lentoasemalta.”

”Se ei ole mun ongelma. Tehän ootte olleet ahtaammissakin paikoissa kahdestaan, kun kerran ootte kaksosia. Kai te pärjätte.”

Eli pitää vain toivoa, että kämpppä joustaa sitä mukaa kun tilaa tarvitaan, niin kuin äidin kohtu aikoinaan.

Onneksi mä olen aika kesy tapaus. Samaa ei voi sanoa Scarlettista, ja sen Frankie tulee tuntemaan vielä nahoissaan. Mutta jos haluaa ajatella myönteisesti, niin olen heti ensimmäisenä iltana New Yorkissa saanut aikaan klassisen konfliktin vuokraisäntäni kanssa. Meillä on vuoden sopimus, joten ehdin vielä koota lukemattomia tarinoita kerrottavaksi kaikille tuleville ystäväilleni.

Ovelta kuuluu koputus, ja sisään tulee pieni poika. Olen huono arvaamaan ikää. Se saattaa olla pitkä viisivuotias tai yhtä hyvin lyhyt kymmenvuotias. Olemuksessa on jotain tuttua, mutta en saa siitä kiinni.

Pojalla on pyjamat ja laineikas tukka. ”Ootsä meidän uus naapuri?” se kysyy hymyillen.

”Joo. Mä oon Valentino.”

”Ja mä oon Paz.”

”Siisti nimi.”

”Oikeesti mä oon Pazito, mutta sitä nimeä käyttää vaan äiti. Sul-lakin on kiva nimi.”

Ensimmäistä kertaa koko iltana tunnen itseni tervetulleeksi.

Ennen kuin ehdin kiittää poikaa, huomaan että Frankie mulkoi-lee sitä pahasti.

”Mikset sä ole nukkumassa?” se kysyy.

”Mä pelkään Kuolinhetkeä.”

Frankie hieroo silmiään. ”Ei semmosta ole olemassakaan. Nukkumaan siitä.”

Paz saa kyynleet silmiinsä. ”Okei, iskä.” Se laahustaa ovelle ja katsoo vielä taakseen siltä varalta, että isä muuttaisikin mielensä. Mutta ei. Niin se katoaa käytävälle sanomatta enää mitään.

Tekisi mieli pysäyttää se ja sanoa jotain rauhoittavaa Kuolinhetkestä, mutta ei ehkä kannata nakertaa Frankien auktoriteettia lapsen edessä. Tilaisuuksia tulee varmasti myöhemminkin.

”Kiva poika”, sanon.

Frankie ei jatka keskustelua siitä aiheesta. Se vain laskee tiskipöydälle kahdet avaimet. ”Isoin on tähän asuntoon, keskikokoinen alaoveen, pienin postilaatikkoon. Mä asun tossa käytävän päässä, mutta ei kannata koputtaa ennen ysiä tai viiden jälkeen.”

”Selvä juttu. Kiitos tosi –”

Frankie lähtee ja sulkee oven perässään.

”– paljon, Frankie”, sanon tyhjille seinille.

Asunto ei tunnu yhtään isommalta ilman Frankieta, mutta onneksi kuitenkin vähän mukavammalta.

Katson kelloa – se on 22.31 – ja haluan jutella Scarlettin kanssa. New York on kolme tuntia edellä, joten saatan saada sen vielä kiinni ennen kuin se lähtee kuvaamaan Kuolinhetken suurta avajaisjuhlaa Phoenixiin. Kuvauspalkkiolla me maksetaan kuukauden vuokra ja ostetaan kuukausiliput julkisiin ja syödään monta päivää ihan välttämättä. Istahdan tiskipöydälle kun odottelen, että Scarlett vastaa, ja samalla näen keittiön pikkuikkunasta Frankien. Totta kai vastapäisessä kämpässä asuu meidän hurmaava vuokraisäntä. Se ottaa jääkaapista oluen. Toivottavasti alkoholilla on Frankieen rentouttava vaikutus, koska yhtään tuon pahemmaksi ei kannattaisi humalassa tulla.

Scarlett vastaa, ja ilahdun kun sen kasvot ilmestyvät ruudulle.

”Val!” Se laittaa puhelimen nojalleen lavuaarin reunalle, sillä se on parhaillaan meikkaamassa. ”Ootko sä meidän uudessa kodissa?”

”Kyllähän mä olen.”

”Näytä heti, näytä heti!”

Pyöritan puhelinta ympäri esitelläkseni koko tilan. Siinä ei kauan mene.

”Siis tuntuuko musta vaan, vai –”

”Ei, kyllä sä näät oikein. Tää on paljon pienempi kuin siinä ilmoituksessa.”

”Onko vuokrakin sitten kutistunut?”

”Vuokraisäntä tossa sanoi, että me pärjätään kyllä, koska ollaan oltu samassa kohdussa.”

”Jos mulla ei ois järjetön kiire laittaa tätä ripsiväriä, niin mä muljuttaisin oikein kunnolla silmiä. Mut mun on pakko nyt lähteä. Kai säkin meet Times Squarelle?”

Kun Scarlett sai kuvauskeikan ja mut valittiin malliksi yhteen järjettömän kokoiseen mainoskampanjaan, kävi selväksi että emme viettä Kuolinhetken avajaisia yhdessä. Mutta edelleen Scarlett yrittää usuttaa mua lähtemään sinne yksin.

”Enpä oikeen tiedä. Tää aikaero –”

Scarlett päästää surahtavan äänen. ”Väärä vastaus. Sulta hävis kolme tuntia, mutta et sä ole väsynyt. Yritä uudestaan.”

”Mun pitäis kuitenkin levätä kunnolla ennen huomisia kuvauksia.”

”Et sä edes saa unta kun oot ylikerroksilla. Kannattaako sun tosiaan käydä halvalle ilmapatjalle pyöriskelemään, jos toisena vaihtoehtona on historiallinen tapahtuma? Joka voi yhtä hyvin olla historian suurin kupla.”

”Ois ihan mahtavaa nähdä äidin ja isän ilme, jos Kuolinhetki oisikin totta.”

”Samoin, mutta en aio jäädä ottamaan niistä kuvia.”

”Lähdetkö sä suoraan sieltä juhlista?”

”Todellakin. Ne oli sulle niin totaalisen inhottavia.”

Olen siitä itsekin edelleen vähän järkyttynyt. Se kirvelee samalla tavalla kuin asvaltti-ihottuma polvissa ja kyynärpäissä kun on kaatunut juoksulenkillä. ”Kiitos että oot mun puolella.”

”Mä oisin järkyttävä kaksossisko – ja järkyttävä ihminen – jos en ois sun puolella. Mutta ei anneta niille sitä valtaa, että ajatellaan niitä tänään tai enää koskaan. Ei kestä kauan, kun sun naama näkyy joka puolella maata, myös niiden lehdissä, eikä ne pysty enää ummistamaan silmiään.”

”Ne lopettaa ennemmin lehtitilaukset.”

”Eli sä oot voittanu. Nyt ulos sieltä kämpästä ja Times Squarelle. Kohta sun naama näkyy sielläkin.”

Vedän syvään henkeä, sillä Scarlett on oikeassa. ”Oisitpa sä täällä.”

”Niinpä. Mutta tän illan palkkiolla me saadaan eturivin paikat, kun mennään ekaa kertaa katsomaan jotain esitystä Broadwaylle.”

”Tarkotat varmaan, että me saadaan sillä maksettua kuukauden vuokra.”

”Pitäähän meidän eläkin vähän.”

”Musta toi on kyllä aika paljon.”

”Sä sanot sen niinku se ois paha juttu.”

”Aivan.”

Muutin pois, koska elämä vanhempien kanssa kävi todella tuskalaksi, kun tulin kaapista. Musta tuli muukalainen omassa kodissani. Ajattelin, että jotain tapahtuisi, kun kiskoin matkalaukkuni olohuoneen poikki. Mutta ne ei sanoneet yhtään mitään sittenkään, kun Scarlett ilmoitti, että tämä olisi viimeinen tilaisuus puhua ennen kuin häipyisin lentoasemalle. Äiti ja isä vain istuivat vaiti, niin kuin niillä olisi vain yksi lapsi jäljellä. Mä tuijotin ulko-ovessa roikkuvaa

ristiä ja toivoin, että se putoaisi alas kun paiskaisin oven kiinni ja jättäisin sen kaiken taakseni.

Vapaus on toki vapauttavaa, mutta kyllä se myös sattuu.

Mä olen nyt omillani.

”Laita viestiä niistä juhlista”, sanon Scarlettille.

Se ottaa takkinsa ja sammuttaa valot. ”Joihin mun ois pitäny lähtee jo viis minuuttia sitten. Pus pus.”

”Samoin pus”, mä vastaan tutun kaavan mukaan. ”Aja varovasti.”

”Ainahan mä ajan!”

Ja niin se ajaakin. Mutta samaa ei voi välttämättä sanoa muista.

Toukokuussa Scarlett oli vähällä kuolla toisen autoilijan vuoksi. Mä jouduin kuvittelemaan painajaismaisen maailman, johon Scarlett ei enää toisi valoa. Sellaista en ole kokenut kertaakaan sen jälkeen, kun sisar syntyi kaksi minuuttia mun jälkeeni, enkä aio kokea samaa enää koskaan. Tuntuu ihan tarpeeksi omituiselta, kun se on toisella puolella maata, mutta mä kestäen kyllä, koska tiedän että se on Phoenixissa ehjänä. Voisin olla vaikka toisella planeetalla, kunhan vain tietäisin että Scarlett elää ja hengittää samassa galaksissa.

Leikkaus pelasti lopulta siskoni hengen, vaikka vanhemmat toki väittivät, että Jumala sen pelasti. Silloin vielä kiitin sekä lääkäreitä että Jumalaa, mutta nykyään en oikein osaa uskoa mihinkään ylimaallisiin voimiin. En edes Kuolinhetkeen, joka vaatii luottamaan väitteisiinsä ilman mitään todisteita. Tavallaan haluaisin uskoa, mutta olen omakohtaisesti kokenut, millaisia lieveilmiöitä uskolla voi olla. Toisaalta eroan vanhemmistani siinä, että olen kyllä valmis muuttamaan mieltäni, jos ilmenee että tämä onkin totta. Että mun ei Kuolinhetken ansiosta oikeasti enää koskaan tarvitse pelätä menettäväni Scarlettin ihan yhtäkkiä ja arvaamatta. Mutta olemme kaikki viisaampia jo muutaman päivän kuluttua.

Siunausta niille –

Pysäytän itseni, ennen kuin sorrun vanhasta tottumuksesta uskonnollisiin ajatuksiin.

Onnea niille, joista tänään tulee Kuolinhetken testihenkilöitä.

Itse olen vasta uudestisyntynyt enkä malta odottaa, mitä kaikkea mulla on vielä edessä.

Viimeinkin jatkoa miljoonien rakastamalle
kirjalle *Lopussa molemmat kuolevat.*

New Yorkin Times Square. Alkamassa on uuden
Kuolinhetki-sovelluksen julkistusjuhla. Palvelu väittää
pystyvänsä kertomaan ennalta ihmisen kuolinpäivän.
Voiko se olla mahdollista?

Ja kun kello lyö kaksitoista, kuka Kuolinhetken
ensimmäisen puhelun saa?

"Ainutlaatuinen kirja."

BOOKLIST

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50079-8